

RODIČOVSKÉ HISTORKY



- MARIE DOLEŽALOVÁ ➤ DOMINIK LANDSMAN ➤
➤ BÁRA NESVADBOVÁ ➤ LUKÁŠ PAVLÁSEK ➤
➤ DENISA PROŠKOVÁ ➤ PETRA NESVAČILOVÁ ➤
➤ BÁRA SCHERF ➤ MARTINA PREISSOVÁ ➤
➤ TOMÁŠ KVAPILÍK ➤ MARTINA FORMANOVÁ ➤
➤ RENÉ NEKUDA ➤ MARTA DANCINGEROVÁ ➤
➤ VLAĐKA A MÍŠA Z PODCASTU POČÍTÁM DO TŘÍ! ➤
➤ LENKA LOUBALOVÁ ➤ JANEK JIRKŮ ➤
➤ ANTONÍN MAZÁČ ➤



RODIČOVSKÉ HISTORKY



Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

© Marie Doležalová © Dominik Landsman
© Bára Nesvadbová © Lukáš Pavlásek
© Denisa Prošková © Martina Preissová
© Barbora Scherf © Petra Nesvačilová
© Tomáš Kvapilík © Martina Formanová
© Lenka Loubalová © Marta Dancingerová
© Vlad'ka Bartáková © Michaela Zavadil Tallová
© René Nekuda © Janek Jirků © Antonín Mazáč

© Ilustrace Adrian Macho

© Grada Publishing, a.s., 2025

Díky!

Děkujeme Dominiku Landsmanovi,
Báře Nesvadbové, Lukáši Pavláskovi,
Denise Proškové, Martině Preissové,
Báře Scherf, Petře Nesvačilové,
Tomáši Kvapilíkovi, Martině Formanové,
Renému Nekudovi, Lence Loubalové,
Martě Dancingerové, Michaela Zavadil Tallové,
Vladce Bartákové, Jankovi Jirků
a Antonínovi Mazáčovi,
že se vzdali nároku na autorský honorář
ve prospěch Aperia – Společnosti
pro zdravé rodičovství.

*Marie Doležalová, editorka knihy
a nakladatelství Grada*



Třídní schůzka

Dominik Landsman



Nevím proč, ale z nějakého důvodu jsem se vždycky domníval, že dítě má dvě fáze. Obě fáze jsou velmi rozdílné, ale každá z nich má něco do sebe a rodiče naplňuje radostí a štěstím.

První fáze je fáze roztomilosti. Ta začíná narozením a trvá řadu let, po které je dítě nějakým způsobem roztomilé. Každé období této fáze nabízí jiný typ roztomilosti, ale všechny spojuje takový ten „jééé“ efekt. Přirovnal bych to ke štěňátku. Stejně jako štěně, je dítě v tomto období mnohdy roztomile neohrabané a rodiče dojíímá, jak objevuje svět a pro všechno nové se doslova nadchne.

Druhou fází dítěte bych nazval kamarádstvím. To přichází v době, když můžete své dítě vzít do hospody na pivo. Zpravidla toto období startuje v době, kdy je vašemu dítěti osmnáct, ale pokud jste z nějaké sociálně vyloučené lokality

a navíc jste narkoman, není problém vzít potomka na pivo už ve dvanácti letech.

Nicméně pravděpodobně si spíš počkáte až váš potomek dosáhne plnoletosti, než ho vezmete na pivo. V této fázi jste si sami vytvořili vlastního partáka. Můžete s dítětem probírat život, dělat s ním věci, co baví vás oba, a za určitých okolností ho brát jako kamaráda. Chudého kamaráda, kterému finančně vypomáháte a který u vás bydlí.

Obě dvě fáze mají něco do sebe, každá z nich nabízí rodiči unikátní a krásné zážitky.

Nikdo mi ale neřekl, že dítě nemá jenom dvě fáze. Beru jako velikou nespravedlnost, že mi byla zatajena fáze třetí. Fáze puberty.

Puberta znamená, že dítě už není roztomilé, ale ještě pořád ho nemůžete vzít do hospody na pivo. Je to taková mezifáze, kdy je rodič za každé situace trapný a dělá dítěti jenom ostudu.

Na svou vlastní pubertu si moc nepamatuju, protože z mého pohledu nebyla. Byl jsem naprosto normální a příjemný adolescent, akorát moje rodiče z ničeho nic ztrapněli a byli děsně moc otravní. Nevěděl jsem proto, jestli u Čenka přijde puberta náhle přes noc, kdy půjde spát jako roztomilý klouček a ráno se probudí celý chlupatý a konstantně nasraný, anebo to bude průběžně.

Jak vlastně zjistím, že je dítě už v pubertě? Těch znaků je samozřejmě hned několik, ale co mi jako první vyvstane na mysl, když se řekne puberta, tak to je určitě nekontrolovatelná žravost.

Je to už dávno, kdy jsme s Natašou opustili myšlenku na Čenkovu zdravou a vyváženou stravu.

Původní „v tom je moc éček, to mu nedávej. To pro dítě není dobrý“ se změnilo na „kam to mám schovat, aby to nenašel a nesežral? Tu skrýš za botníkem našel za dva dny a podle mě to snědl i s tkaničkama od bot.“

Už ani nevím, kdy jsem doma jedl něco dobrého. U nás doma se pojem „mlsání“ zúžil na „myslíš, že purpura se dá jíst?“

Brambůrky, křupky, čokoláda, tyčinky... to jsou jen některé pochutiny, které mi jsou odepřeny.

Dalo by se říci, že co doma neschovám, to nemám, ale já nemám ani to, co jsem schoval. On to najde. On najde všechno.

Je jak policejní pes. Vždycky přijde do místnosti, zastaví se, zavětrá, nasaje pach a jde po něm. Akorát místo drog vyčenichá čokoládu. Žádná schovka nefunguje. Zkoušel jsem schovávat brambůrky tak, aby byly vždycky proti větru, ale ani to nefunguje.

Jednou jsem si dokonce schoval Nutelu do sklepa. Je tam dost vlhko, takže za týden byly na jejím povrchu bílé plesnivé chlupy, a když jsem ji snědl, nebyl jsem pak osm dní na velký, takže jsem usoudil, že tudy cesta nevede.

Jelikož jsme honorace, necháváme si nákup potravin dovézt. Čeněk je celé dny zalezlý ve svém pokoji, ale jakmile zazvoní kurýr, hned vyběhne a slídí v nákupních taškách. Pokoušel jsem se domluvit s kurýrem, aby nezvonil, protože zvonek přepne Čenka do módu „lov“, nicméně on má natolik vyvinutý sluch, že i jemné klepání na dveře u něho vzbudí podezření a jde se podívat, jestli není potřeba něco sežrat.

Určitě není bez zajímavosti, že průměrný puberták slyší paprikové brambůrky až na vzdálenost dvou kilometrů.

Aby to ale nevyznělo, že syna krmíme brambůrkama a čokoládou. Naopak. On se krmí vším. Rýže, maso, zelenina... on prostě sežere úplně všechno. A nejvíc mě na tom sere, že je pořád hubený jak lunt. Jak to dělá?

Přechod od „Tohle jíst nebudu“ k „Co máme k jídlu? Už půl hodiny jsem nic nejedl“ byl tak plynulý, že jsem ho vlastně ani nepostřehl. Podle toho tak nelze určit, kdy přesně u Čenka puberta

proběhla. Na to tu mám jiný ukazatel. Mnohem víc konkrétní, a dokonce znám i přesné datum. Nevím, jestli to byl zrovna den, kdy puberta začala, ale vím určitě, že to je den, kdy jsem pubertu zaznamenal poprvé.

Všechno to začalo někdy koncem června, když měl Čeněk ve škole rodičovskou schůzku. Na rodičovské schůzky chodí převážně Nataša, protože já jsem podle ní na schůzkách příliš málo důrazný a nedávám pozor. Nezapojuju se do diskusí, kdy se řeší, jestli děti pojedou na výlet na zámek anebo do Jihoafrické republiky, a hlavně si nedělám zápisky, takže jako bych na rodičovské schůzce vlastně nebyl.

Pokaždé, když se mě žena ptala, co se řešilo na rodičovské schůzce, tak jsem jen pokrčil rameny a řekl, že nevím, proč mi bylo řečeno, že jsem tam byl úplně k hovnu.

Z toho důvodu na rodičovské schůzky chodí už několik let ona. Dělá si zápisky a zapojuje se do diskusí jako správný rodič.

Tentokrát však musela zůstat dlouho v práci, takže jsem dostal důvěru (respektive jsem zbyl jako druhý rodič) a naklusal na rodičovské schůzky já.

Jak jsem na nich dlouho nebyl a vypadl jsem ze cviku, nevěděl jsem, kde má vlastně dítě třídu.

„Hele, kde máš třídu?“ zajímal jsem se u Čeňka.

„Hned v přízemí. Vejdeš do školy a dáš se doprava chodbou až nakonec. Je tam napsáno 2. A,“ vysvětloval.

„Jak 2. A? Vždyť chodíš do šesté třídy. Nebo ne?“ pojal jsem podezření, že se asi málo zajímám o své dítě a ztrácím přehled o jeho studiu.

„Samozřejmě, že chodím do šesté třídy, ale vyměnili jsme si třídu s druhákama,“ vysvětloval.

„Učitelka to prý psala rodičům mailem,“ dodal.

„Vím, vím. Psala,“ zalhal jsem. Vůbec jsem nevěděl, že učitelka rodičům píše maily. Je více než jasné, že veškerá komunikace se školou probíhá přes Natašu a já jsem vynechán. Je to tak lepší. Je to pro dobro všech.

„A kde sedíš?“ potřeboval jsem od něho ještě poslední díl do skládačky, abych věděl, kam si mám sednout.

„V poslední lavici u okna. Blíží do uličky,“ dostal jsem finální instrukce a mohl po letech vyrazit na rodičovskou schůzku.

Do školy jsem přišel na poslední chvíli, protože se mi nedařilo nikde zaparkovat. Naštěstí jsem do 2. A dorazil ještě před učitelkou. Sice už

jsem dospělý, ale pořád mám z učitelek strach. Báł jsem se, že když přijdu pozdě, učitelka mi vyčíní před celou třídou a dá mi poznámku za pozdní příchod a já dostanu doma zaracha.

Poslední lavice u okna byla obsazená. Vládne tu očividně anarchie a každý rodič si sedí, kde se mu zamane. Samozřejmě, že jsem byl v právu a mohl jsem se s tím dvoumetrovým potetovaným otcem, kterému hlava přecházela rovnou do ramen, a neměl tím pádem krk, který mi zasedl místo, pohádat a klidně i porvat, ale usoudil jsem, že moudřejší ustoupí. Moudřejší a slabší vždy raději ustoupí. Ani ne moudřejší, ale slabší vždy ustoupí.

Bez vyvolávání konfliktu jsem si tiše sednul do prázdné lavice vzadu v řadě u dveří a vytáhl si notýsek, že si tentokrát budu všechno pečlivě zapisovat.

Učitelka vešla záhy. Bylo to moje první setkání s ní. Od té doby, co je Čeněk na druhém stupni a má novou třídní, jsem ve škole ještě nebyl.

Podle učitelky jsou všechny děti šikovné a vysvědčení bude letos moc hezké.

„Někteří žáci trochu tápali v matematice. Dělal jim problém počítání do dvaceti, ale to se nám podařilo zlomit, a až příští rok přejdeme na počítání do stovky, budou připravené,“ vysvětlovala.

Nároky na dovednosti v matematice pro šestou třídu se od mých studentských let evidentně dost snížily. Nevzpomínám si, co přesně jsme v šesté třídě brali v hodinách matematiky, ale byl jsem stoprocentně přesvědčený, že jsme měli dávno za sebou nejenom počítání do dvaceti, ale do-
zajista jsem už ovládal malou i velkou násobilkou a dost možná jsme přičichli i k rovnicím o jedné neznámé.

S českým školstvím to jde očividně dost z kopce.

„Ve výtvarné výchově jsme měli téma rodina. Na nástěnce za vámi se můžete podívat, jaké hezké obrázky rodiny vaše děti nakreslily,“ ukázala učitelka na nástěnku za mnou, které jsem si všimnul až teď.

Byla to dost hrůza. Neměl jsem od žáků šesté třídy žádná přehnaná očekávání, ale ty obrázky rodiny byly děs. Očividně se tu sešla banda naprosto výtvarně netalentovaných jedinců. Dokonce jsem začal přemýšlet o tom, jestli to není nějaká „zvláštní“ třída.

V ten moment ke mně přišel papír s docházkou, který učitelka nechala kolovat hned na začátku. Ať jsem to pročítal, jak jsem to pročítal, nikde jsem nemohl najít jméno Čeňka.

„Ke konci roku se už moc učit nebudeme. Čeká nás místo učení spousta výletů. Příští úterý jedeme na výlet na farmu Boženka, kde se děti mohou podívat na kozičky a na kravičky,“ nastínila učitelka plány na příští týden a já jsem pojal podezření.

„Ve čtvrtek dvacátého osmého potom budou děti vracet učebnice a budou dostávat nové učebnice pro třetí třídy,“ usmívala se učitelka a tehdy mi to už konečně došlo.

„Já toho zmetka přerazím,“ proběhlo mi hlavou.

Čeněk mě poslal do špatné třídy. A zcela záměrně. To mu nedaruju.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Bylo už moc pozdě, abych vstal, řekl, že jsem tu špatně, a odešel. Musel jsem to dohrát až do konce.

Od té doby jako by se zastavil čas. Rodičovská schůzka se táhla neúměrně dlouho a celou dobu jsem trnul, aby mě učitelka nevyhmátla, že tu nemám co dělat. Byl jsem cizí člověk v cizí třídě. Připadal jsem si jako nějaký špion. Akorát, že informace, které jsem nasbíral, mi byly naprosto k ničemu.

Pokorně jsem seděl, dělal, že dávám pozor, a tupě přikyvoval.

Abych nevzbudil podezření, zapojil jsem se i do hlasování. Pomohl jsem odhlasovat, že děti pojedou na školu v přírodě na Šumavu. Dokonce jsem byl oním pomyslným jazýčkem na vahách, protože právě díky mně prošla škola v přírodě na Šumavě o jeden hlas. Následně se strhla vášnivá debata mezi rodiči, protože někteří z nich považovali školu v přírodě na Šumavě za zbytečně moc drahou.

Do diskuse jsem se nezapojil, protože moje dítě na Šumavu na školu v přírodě nepojede a jenom jsem tiše sledoval hádku, která nebrala konce a začala být únavná.

„Jestli se neuklidníte a nepřestanete mě srát, odhlasuju školu v přírodě pro vaše haranty na Bali. To se potom opravdu prohnete,“ přemýšlel jsem o své nově nabyté moci, když diskuse o škole v přírodě na Šumavě začala být až neúměrně dlouhá a mě to už přestalo bavit.

Učitelka se pokusila zmírnit napětí mezi rodiči novým hlasováním, které tentokrát i díky mému hlasu dopadlo stejně. Takže děti pojedou na Šumavu. Díky mně.

Nataša bude spokojená. Konečně jsem se na rodičovské schůzce do něčeho zapojil. Sice to bylo na rodičovské schůzce v úplně jiné třídě, ale byla to první vlaštovka.

Po hlasování o škole v přírodě atmosféra ve třídě lehce zhoustla, takže učitelka po chvíli popřála dětem i rodičům hezké léto a rodičovskou schůzku rozpustila dřív, než mohly ve třídě propuknout nepokoje a rodiče nespokojení se Šumavou začali rabovat a zapalovat auta.

Ačkoliv jsem nevěděl, jakou školu v přírodě si odhlasovali rodiče v Čenkově třídě, s vědomím, že 2. A příští rok vyrazí na Šumavu, jsem se odebral domů.

„Tak jaké to bylo? Co říkala učitelka? Dělal sis zápisky?“ vyzvíдалa Nataša, když jsem se vrátil domů z třídních schůzek.

„Zápisky mám. Dával jsem pozor. I jsem hlasoval. Dokonce dvakrát,“ chlubil jsem se.

„Učitelka říkala, že tam byl nějaký problém v matematice. Ale už dobrý. Nakonec všichni učivo zvládli. Nevím, o koho se jednalo, ale Čenka nezmínila, takže to asi bude v pohodě,“ referoval jsem.

„Matika mu problém nedělá. To víme. Co němčina? Říkala něco o němčině?“ vyzvíдалa.

„O němčině vůbec nic neříkala,“ kroutil jsem hlavou s vědomím, že mluvím pravdu a nic než pravdu.

V ten moment přišel do místnosti i Čeněk se šibalským úsměvem.

„Tak jaké to bylo?“ očividně zadržoval smích.

„Bylo to... zajímavé,“ snažil jsem se na sobě nenechat nic znát a dohrát to až do konce. Nemohl jsem před Natašou prozradit, že já debil byl na třídní schůzce v jiné třídě.

„Oni jedou v úterý na farmu Boženka na kozičky a kravičky? Nejsou na to už moc velcí?“ pročetla si Nataša moje zápisky z třídní schůzky.

Čeněk se začal smát.

„Asi to mají v rámci přírodopisu. Těžko říct,“ krčil jsem rameny.

„Na školu v přírodě jedou na Šumavu. To se docela rozšoupli,“ uznale Nataša pokyvovala hlavou.

Proč jsem si to psal do zápisníčku? Vždyť už jsem věděl, že jsem ve špatné třídě. Byl jsem očividně až přehnaně přemotivovaný a teď budu muset nějak obhájit Šumavu.

„Ve čtvrtek vrací učebnice a budou dostávat nové,“ vzal jsem svůj zápisníček Nataše z ruky a předal jí další informaci, o které jsem nevěděl, jestli platí jen pro první stupeň anebo se týká i Čenka.

„A taky si učitelka chválila, jak děti hezky kreslí. Byly tam i vystavené obrázky na nástěnce,“ snažil jsem se nějak zamluvit Šumavu.

„To bylo vesměs všechno,“ zavřel jsem zápisník a doufal, že mi to celé projde.

„Klasika. Trvá to hodinu a člověk se skoro nic nedozví,“ mávla Nataša rukou a šla vařit večeři.

„Aspoň, že se vyřešila ta škola v přírodě. Na minulém rodičáku učitelka říkala, že příští rok nikam nepojedou,“ utrousila Nataša nemilou informací a pak už se věnovala krájení cibule.

„Co to mělo znamenat? Proč jsi mě poslal do jiné třídy?“ odvedl jsem Čenka do jeho pokoje, abych mu vyčinil.

„To je prank, táto,“ smál se Čeněk.

„Milej zlatej, týden bez počítače. Jestli to řekneš mámě, tak jsi měsíc bez počítače, a co je hlavní, příští rok jedeš na Šumavu. Je mi jedno jak, ale jedeš tam,“ rozhodl jsem o trestu pro nezbedné dítě a nasupeně odešel z pokoje, protože jsem měl důležitější věci na práci.

Bylo totiž potřeba vymyslet, jak zařídit, aby jeho třída jela příští rok na školu v přírodě na Šumavu.

To nám ta puberta hezky začíná.

První adept na tatínkovskou roli

Bára Nesvadbová



Moje milovaná Maruško, opustil tě první kluk. Horší situace, než když ti roste první zub. Horší, než když poprvé menstruješ. Dokonce horší, než když poprvé rodiš. Tak ráda bych ho kopla. Nebo mu alespoň šlápla na nohu. (Vyškrábala mu oči. Hodila ho medvědům. Zašlapala do prachu. – Což neříkám nahlas, protože ty o tom nechceš ani slyšet.)

A tak se jen bezmocně dívám. Nosím kapesníky. A občas hloupě prohodím, ať nejsi smutná. Že třeba půjdem na zmrzlinu. Nebo do kina. Nebo si přečíst Čtyřlístek. Jenže ty najednou nechceš. Toužíš jen po něm. A v žádné cukrárně ho nenabízejí.

Vím, že tě miloval. A také vím, že dětská láska není jen takzvaná láska. Z hlediska mnohých velkých lidí naivní. Nebo pomíjivá. Nesmysl. Je

důležitá. Jako každá jiná láska. A také = mít kluka, nebo ho nemít. To hraje roli. I v sedmi letech.

A samozřejmě: Co všechny ty spolužačky a kamarádky, proti kterým jsi byla vždycky trochu zvláštní, jiná... Měla jsi totiž kluka. Co jim teď říct? „Opustil mě.“ To není nepřitažlivější vysvětlení, vid’?

Miloval tě hodně. Vzpomínám si. Jak jste se seznámili a tancovali na Rebely. Jak tě málem pustil z pódia. Skoro tě nechtyl. Přistála bys v obecnstvu. Neboj, já bych tě jistě chytila. (Bude tě vlastně ještě za rok zajímat, že já tě vždycky chytím? Nebo už budu najednou trapná? Upřímně, když vzpomínám na připravenou náruč svojí vlastní mámy, tak ta mi byla vždycky spíš na obtíž.)

Také ti pořád volal. Z víkendů. Ze škol v přírodě. Z táborů. Psal dokonce i dopisy.

A najednou nic. Ticho.

Ne, ani kdybys nosila minisukně na všechny rytmičky. Ani kdybys mu dala všechny svoje panenky Barbie. A ani kdybys mu tenkrát nesnědla všechny zelené gumové medvídky, tak ani pak by tahle situace nebyla jiná. Věř mi.

Srdíčko, co ti nakreslil, to velké, jak leželo vedle sporáku, jsem schovala. Nezlob se, ale není třeba se každé ráno trápit už ve chvíli, kdy piješ

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rodičovské historky. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.